

[Glistrup]

fremSAT det, til onsdag den 16. maj 1979, og at man skulle bruge den mellemliggende periode til virkelig at få gennemarbejdet det problem, vi nu står over for. Det er virkelig beklemmende, at folketinget nu skal udstede nogle magtpåbud om hele det danske arbejdsmarkeds forhold i de næste to år på et grundlag, når alle og enhver her i denne sal må indrømme, at man ikke har været alle de mange enkeltproblemer tilstrækkelig grundigt igennem, som foreliggende lovforslag faktisk tager stilling til.

Men nu er vi altså afskåret fra at finde frem til en rimelig behandlingsprocedure, og når det er tilfældet, så må vi jo gøre op, om vi vil sige ja eller nej, for enhver, som er valgt til at sidde i denne sal og altså at have ansvaret for, hvordan Danmarks økonomi skal forløbe, kan anstændigvis ikke være bekendt at tage det vattede tredjemulighedsstandpunkt, som forretningsordenen åbner, en chance for nemlig at sige: stemmer ikke. Her må man have en mening. Er det det rigtige, som regeringen foreslår? Eller vil det være rigtigere at forkaste det, regeringen foreslår, som ganske vist ville føre til, at vi fik lidt arbejde i eftermiddag med en lov om at udsætte de lockouter og strejker, der ellers skulle træde i kraft på fredag, hvorefter vi så kan gå i gang forfra?

Fremskridtspartiet er kommet til det sidste resultat og vil altså gå ind for, at vi bare nu udsætter strejkerne og lockouterne, og at vi så finder frem til en løsning, som vi kan være bekendt over for både arbejdsmarkedets folk og over for den øvrige del af nationen.

Vi har et væld af gode grunde til at ville stemme nej her i dag. De to vigtigste af disse grunde er, at det forslag, som regeringen har stillet, giver en alt for lav løn. Den anden grund er, at det forslag, regeringen har stillet, giver en alt for høj løn. Derfor er det helt umuligt at sige ja til dette forslag. Det giver en alt for lav løn, fordi det låser hundredtusindvis af folk i dette land, både i den private og i den offentlige sektor, fast på det lønniveau, hvor de ligger i dag, og fordi det låser dem fast i de næste to år, alene med forbehold af den af hr. Ellemann-Jensen så forkætrede dyrtidsordning, som kun giver en begrænset regulering af de forringelser af kronen, der indtræder. Vi ved jo på forhånd, at der kommer en hel del forringelser af kronen med den økonomiske politik, regeringen

fører. Den vil resultere i en nok så kraftig inflation inden for de næste 2 år i Danmark. Der vil dyrtidsreguleringen for det første komme forsinket og kun komme med delvis regulering, og man kan være uheldig at stå med opsparede stigningsandele, som skal stå i lange tider. Men en væsentlig del af de prisstigninger, som vi med sikkerhed kan forudse inden for de næste 2 år med den fuldstændig manglende styring på de offentlige udgifter, der er et af de mest karakteristiske træk ved den foreliggende regering, det er altså momsstigninger, andre skattestigninger, som selvfølgelig vil forringe og udhule de lønninger, vi her ansætter. Derfor er det uanstændigt at gå ind for så lave lønninger som dem, regeringen foreslår.

Det er også uanstændigt at gå ind for så høje lønninger, som regeringen foreslår. Der vil man måske sige, at det er bare den sædvanlige jamren, som man altid hører fra Arbejdsgiverforeningen, som nu fremskridtspartiet gentager. Hvornår har man oplevet en overenskomstsituation, hvor forholdet ikke har været det, at de, der skulle betale, har sagt: vi har ikke råd til at betale så meget, som der nu pålægges os; og omvendt i øvrigt de, der skulle have pengene: vi kan slet ikke nøjes med det, vi får tilbudt, vi skulle have haft meget mere.

Om det er en rigtig vurdering eller ej, at lønningerne ikke kan tåle at komme så højt op, som regeringen foreslår, kan man selvfølgelig ikke afgøre på enkelttilfælde. Det er da åbenbart, at der er mange virksomheder i Danmark, der glimrende kan tåle at betale så høje lønninger, og det er lige så åbenbart, at der er mange virksomheder i Danmark, der ikke kan tåle at betale så høje lønninger. Men når man skal finde frem til, om vi er på et niveau, hvor lønningerne er kommet for højt, må vi først og fremmest se på det i forhold til udlandet. Når forholdet til udlandet hele tiden og konstant 16 år igennem har været kendetegnet af underskud, betyder det, at man kan sætte lighedstegn ved, at det danske omkostningsniveau er for højt. Men så kan det danske omkostningsniveau ikke tåle en forhøjelse, når der er ca. 200.000 mennesker, der står og tripper for at sælge deres arbejdskraft til det danske erhvervsliv og det danske erhvervsliv altså ikke kan købe disse 200.000 menneskers arbejdskraft – og sådan er det jo, efter hvad vi læser i de officielle